

Volt egyszer egy Sima

Beékelve két fordított közé, jó szorosan. Pulóver leszünk, gondolta, vagy kesztyű, meleg! Esetleg sapkasál. Nézte, ahogy nő körülötte a többi sima és fordított, nő belőle a pulóver, a kesztyű vagy a sapkasál. Mintha konflison utaznék, gondolta a zötyögésről, ahogy a két tű föl és alá vágta a levegőben. Jó lesz majd, ha vége lesz, jó lesz majd, ha kész lesz. Nem lesz többé zötyögés, de lesz majd öröm, amikor felkiált boldogan az a boldog, aki megkapja, hogy: de szép pulóver, vagy kesztyű! (Esetleg sapkasál.) Ezt várta. Hogy ő is ott lesz, beékelődve jó szorosan két fordított közé. És akkor majd elérkezik a boldogság! Jaj, csak meg ne nyúljak! Össze ne menjek 40 fokon! Ne adj isten, kimenjek a divatból! Csak viseljenek rendesen, simítsanak kedvesen! Hallgass már!, mondta mellette az egyik fordított. Ne nyavalyogj!, mondta a másik fordított. Örülj, hogy te kifele nézhetsz!, mondták, mázlista! És a Sima örült. Elképzelte, ahogy a boldogság, amit többek között ő okoz majd, beragyogja az egész világot! Vidám kacaj, örömkönnyek zúgása, ölelések szorosa. Szébb lesz az élet, egész egyszerűen! A madarak hangosabban dalolnak, a róka kibékül a nyúlal, télen hó esik majd, nyáron meleg lesz, az emberek pedig, igen, az emberek szeretni fogják egymást! Barna a kéket, piros a lilát, fehér a feketét! Akkora boldogságot hoz ő majd a világra, ha végre elkészül, mint meleg pulóver, meleg kesztyű, (esetleg sapkasál), hogy nem lesz többé háború! Így ábrándozott zötykölődés közben a Sima, órákon keresztül. Mígnem egy félresikerült sor miatt őt is, két szomszédját is vissza nem fejtették. Szegényem, eltűnt. Simán. Nem lett belőle szép pulóver vagy kesztyű, se sapkasál.

SZABÓ ATTILA

